

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců JUDr. Aleny Bílkové a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci

žalobce: **Ing. P. R., xxx**
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Gawronem, LL.M.
sídlem Drtinova 557/10, 150 00 Praha 5

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 427/18, 128 00 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 276 282 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. února 2024, č. j. 26C 150/2022-81,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. **potvrzuje** ve znění, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku částku 276 282 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. od 17. 9. 2021 do zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(K.ř. č. 1 - rozsudek)

- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku II. **mění** jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 89 480 Kč, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů odvolacího řízení 19 440 Kč k rukám advokáta Mgr. Tomáše Gawrona, LL.M.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované, aby žalobci zaplatila částku 276 282 Kč s úrokem z prodlení od 17. 9. 2021 v zákonné výši (výrok I.) a uložil žalované, aby žalobci na náhradě nákladů řízení zaplatila 136 524,80 Kč (výrok II.).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl po druhé, poté, co jeho předchozí zamítavý rozsudek ze dne 14. 3. 2023, č. j. 26C 150/2022-45, byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2023, č. j. 28Co 277/2023-69, z důvodu, že na danou věc dopadají závěry uvedené v nálezech Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, a ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21, a že závěr soudu prvního stupně o nedostatku příčinné souvislosti, jež je v daném případě problematicky prokazatelná, nemůže obstát.
3. Žalobce se proti žalované podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, dále také „OdpŠk“, domáhal náhrady majetkové škody s tím, že v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, které proti němu bylo vedeno u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 3T 19/2017, a které skončilo zprošťujícím rozsudkem, musel dle stanov politického hnutí ANO, kterého byl členem, rezignovat na volený mandát pro volby v roce xxx do krajského zastupitelstva. V důsledku toho, že nebyl zvolen, ač byl na kandidátní listině na xxx místě a ve volbách se členy zastupitelstva stalo celkem 20 kandidátů ANO včetně osoby, která jej nahradila na xxx místě kandidátky, mu za období od xxx do xxx ušla částka v celkové výši 276 282 Kč.
4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s odůvodněním, že v příčinné souvislosti není výsledek trestního stíhání (zproštění obžaloby) a že žalobce odstoupil z kandidátky pro volby do zastupitelstva v roce xxx, přičemž poukázala na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci vedené pod sp. zn. 15C 226/2020, ve kterém byla řešena obdobná otázka. Dále namítla, že by soud měl odečíst od příjmů žalobce za rozhodné období to, co si opravdu vydělal, a to pro případ, že by soud vyhověl žalobě.
5. Soud prvního stupně na základě nesporných skutečností a provedeného dokazování vyšel z tohoto skutkového stavu:
Proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 3T 19/2017, které bylo zahájeno dne xxx a pravomocně skončeno dne xxx. Žalobce byl členem xxx politického hnutí ANO, xxx xxx xxx xxx, a byl na xxx místě kandidátní listiny. S ohledem na znění čl. 7 stanov politického hnutí ANO, ve znění schválených celostátním sněmem dne 2. 3. 2013 a morálního kodexu reprezentanta politického hnutí ANO IX. a X. 6., žalobce v důsledku vzneseného obvinění v xxx xxx rezignoval na svou kandidaturu, což bylo potvrzeno zápisem z hlasování per rollam krajského předsednictva ANO xxx kraje konaného xxx. S vysokou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pravděpodobností by byl krajským zastupitelem ve volbách do zastupitelstva xxx kraje v roce xxx za hnutí ANO 2011 zvolen ten, kdo byl kandidát s pořadovým číslem xxx na kandidátní listině hnutí ANO za podmínky, že by volby neovlivnily žádné další vnější vlivy. Měsíční odměna neuvolněným členům zastupitelstva xxx kraje byla ode dne xxx poskytována měsíční odměna neuvolněným členům zastupitelstva xxx kraje v maximální výši dle nařízení vlády 37/2003 Sb., o odměnách za výkon funkce členům zastupitelstev, ve znění pozdějších předpisů, přičemž za rozhodné období náležela zvolenému neuvolněnému kandidátovi částka v celkové výši 276 282 Kč.

6. S poukazem na § 7, § 8 a § 26 OdpŠk a na § 2952 o. z., jakož i na závěry odvolacího soudu soud prvního stupně dospěl k následujícím závěrům.
7. Žalobcovo trestní stíhání neskončilo odsuzujícím rozsudkem, čili se na usnesení o zahájení trestního stíhání hledí jako na nezákonné rozhodnutí pro účely odškodnění, tudíž podmínka vydání nezákonného rozhodnutí, tj. odpovědnostní titul, byl dán.
8. Žalobce pak v důsledku nezákonného rozhodnutí musel rezignovat na svoji kandidaturu do zastupitelstva kraje, neboť tato povinnost vyplývala přímo ze stanov hnutí ANO.
9. Žalobci tím, že musel rezignovat na post neuvolněného zastupitele, vznikla škoda ve výši 276 282 Kč, přičemž byla dána příčinná souvislost mezi nezákonným trestním stíháním a tím, že žalobce musel rezignovat na místo neuvolněného zastupitele. Vzhledem k tomu, že za tuto funkci byla stanovená částka, odpovídající žalované částce, žalobce si tuto částku nemohl vydělat, proto mu v souvislosti s tím, že rezignoval na místo neuvolněného zastupitele z důvodu trestního stíhání, ušel zisk ve výši 276 282 Kč.
10. Soud prvního stupně neodečetl příjmy, které žalobce měl v průběhu trestního stíhání, neboť žalobce by byl neuvolněným zastupitelem, tedy mohl mít vedle „svých“ příjmů i tyto příjmy vztahující se k výkonu funkce zastupitele.
11. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
12. Proti tomuto rozsudku, podala žalovaná včasné odvolání s tím, že žalobci vůbec škoda nevznikla. Dále uvedla, že oproti případu řešeným Ústavním soudem nálezem ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, bylo v žalobcově případě nutné zohlednit skutečnost, že žalobce dobrovolně neodešel z již zastávané pozice, do které byl zvolen, nýbrž pouze dobrovolně rezignoval na svou kandidaturu. K tomu dodala, že odměna zastupitele je vázána výhradně k osobě řádně zvoleného zastupitele, nikoliv však k osobě, která ve volbách z důvodu rezignace zvolena nebyla, k čemuž odkázal na § 20 odst. 7 zákona č. 424/1991 Sb. Poukázala rovněž na závěry uvedené v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 5. 2021, č. j. 15C 226/2020-181, který byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2021, č. j. 58Co 299/2021-205, s tím, že žalobce si během svého trestního stíhání zajistil jiný náhradní příjem namísto příjmu neuvolněného člena zastupitelstva xxx kraje, když byl ve volbách dne xxx zvolen xxx Parlamentu České republiky a ušlý zisk mu by tak měl být limitován tím, že žalobce nerealizovanou výdělečnou činnost nahradil jinou a lépe hodnocenou výdělečnou činností. Vytkla dále soudu prvního stupně, že se nevypořádal s její argumentací opřenou o závěry uvedené v rozsudcích Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 1509/2022 a sp. zn. 30Cdo 4879/2015, tudíž neprovedl ve věci potřebné důkazy a nemohl dojít ke správnému závěru o vzniku škody žalobci a její výši, přičemž se ani nezabýval, o jaké žalobcovy příjmy se v rozhodném období se jednalo a v jaké výši jich žalobce dosahoval. Podotkla dále, že v žalobcově žalobě se mísí dva protichůdné postupy v politické kultuře trestně stíhaných politiků na kandidátkách politických stran, neboť jeho trestní stíhání sice vadilo jeho kandidatuře v krajských volbách do zastupitelstva xxx kraje v roce xxx, avšak nikoliv v úspěšné kandidatuře ve volbách do

Poslanecké sněmovny o rok později, během které trestní stíhání žalobce stále pokračovalo, přičemž jeho politická kariéra nebyla oproti jiným případům trestně stíhaných politiků zmařena, ale naopak žalobce i přes své trestní stíhání dosáhl postu v nejvyšším a nejprestižnějším zastupitelském orgánu České republiky a soustavně tak dosahuje vyšších výdělků než jako zastupitel xxx kraje, kam na rozdíl od Poslanecké sněmovny nikdy znovu nekandidoval, byť od té doby proběhly již jedny další krajské volby. Vyjádřila rovněž názor, že soud prvního stupně nepostupoval správně ani v otázce nákladů právního zastoupení žalobce, když přiznal i takové úkony, za které náhrada nemá náležen. Navrhla tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, aby žalobu zamítl.

13. Žalobce navrhl potvrzení. K odvolacím námitkám žalované uvedl, že judikatura především Nejvyššího soudu dříve nesprávně považovala rezignaci fyzické osoby v návaznosti na trestní stíhání za událost přetrhávající příčinnou souvislost, avšak tato judikatura byla překonána dnes již ustálenou judikатурní praxí Ústavního soudu, se kterou žalovaná v odvolání polemizovala. Odkazy žalované na řízení „xxx“ v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, č. j. 58Co 299/2021-205, pak dle jeho názoru paradoxně vyznívají v jeho prospěch, neboť dle uvedeného rozsudku totiž došlo k přerušení příčinné souvislosti v důsledku svévolného jednání místopředsdkyně dotčeného politického hnutí, zatímco on byl kandidátem ve volbách, následně byl obviněn a obžalován z trestného činu v souvislosti s výkonem funkce obecního zastupitele, krátce nato rezignoval z kandidátky, přičemž by v případě setrvání na kandidátce byl zvolen stejně jako 16 dalších kandidátů za ním s tím, že při žádném ze srovnatelných volebních klání do obdobně velkých krajů nedošlo k situaci, v níž by kandidát ANO v obdobném postavení nebyl zvolen. Tedy, neexistuje žádný způsob výkladu daného skutkového děje, který by mohl vést k jinému závěru, než že pokud by nebyl trestně stíhán, pak by s prakticky 100% jistotou byl zastupitelem a realizoval příjem přinejmenším náležející neuvolněnému zastupiteli. Zdůraznil dále, že při běžném běhu událostí (bez nezákonného trestního stíhání) by měl nárok jak na odměnu krajského zastupitele, tak i poslance, když odměna z funkce neuvolněného krajského zastupitele není k funkci poslance alternativní, nýbrž paralelní. K tomu dodal, že argumentaci žalované považuje také za nemorální a na hraně neústavnosti. Uvedl též, že i když s ohledem na nepřesvědčivý vývoj trestního se mu povedlo následně úspěšně kandidovat v parlamentních volbách, i po svém zvolení setrval v pozici osoby „ocejchované“ jakožto nevhodný pro výkon exekutivních funkcí. Přitom s ohledem na jeho xxx postavení, zkušenosti a pozici xxx zahraničních misí Armády České republiky by se v případě absence trestního stíhání mohl ucházet i o výkon vrcholných exekutivních funkcí. Argumentace žalované snažící se o snížení výše náhrady škody založená de facto na tvrzení, že si měl na pozadí trestního řízení polepšit, byla nemístná. Dle jeho názoru námitky žalované proti náhradě nákladů řízení byly taktéž neadekvátní.
14. Odvolací soud přezkoumal rozsudek v napadeném rozsahu ve smyslu § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s § 214 odst. 1 o. s. ř.
15. Soud prvního stupně na základě provedení dokazování dostatečně zjistil skutkový stav věci, na základě kterého bylo lze ve věci rozhodnout. Shodně se soudem prvního stupně vzal odvolací soud za relevantní, že byl dán odpovědnostní titul ve smyslu § 8 OdpŠk, o čemž ostatně mezi účastníky ani nebylo sporu, a že byla dostatečně prokázána příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a tvrzenou škodou, jakož i samotná výše škody.
16. Odvolací soud neměl důvodu odchýlit se od svého již ve zrušujícím rozhodnutí vyjádřeného názoru, že na danou věc dopadají závěry uvedené v nálezech Ústavního soudu. 14. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, a ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://www.nalus.usoud.cz>). S ohledem na námitky žalované považuje odvolací soud za nezbytné připomenout podstatné závěry v těchto nálezech Ústavního soudu.

17. V nálezu ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, Ústavní soud uzavřel: „Pokud stěžovatel naznal, že je v souladu s politickou kulturou, aby v případě zahájení jeho trestního stíhání rezignoval na výkon veřejné funkce, lze mu to jen stěží přičítat k tíži. Nejedná se o ‚pouhé‘ politické gesto. S ohledem na důvěru občanů v systém zastupitelské demokracie jde o gesto natolik zásadní, že by jej právo, co by jeden z normativních systémů, nemělo přehlížet. Pokud stěžovatel jednal v souladu se zásadami politické kultury, ‚neměl by být na svém jednání škodný‘, resp. neměl by se nacházet v horším postavení, než kdyby se těchto pravidel nedržel. Viděno z jiného úhlu pohledu, tímto přístupem by byl politikům poskytnut silný argument, proč mají (musí) ve své funkci setrvat i přesto, že je proti nim zahájeno trestní stíhání. Takový přístup k věci však považuje Ústavní soud, z pohledu zachování důvěry v základní demokratické hodnoty, za nežádoucí.“
18. Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21, ve věci, ve které se stěžovatel měl stíhané trestné činnosti dopustit v pozici xxx statutárního města a jako člen ČSSD, přičemž již v roce xxx nekandidoval v komunálních a ani v senátních volbách z důvodu právě vedeného trestního stíhání nakonec skončeného pravomocným zproštěním podané obžaloby, když vedené trestní stíhání tak způsobilo absolutní „likvidaci“ profesní (politické) kariéry stěžovatele, dospěl k závěru, že „[Ú]stavněprávní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li být stát skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Osoba, která byla povinna se podrobit úkonům orgánů činných v trestním řízení, musí mít záruku, že pokud trestnou činnost nespáchala, dostane se jí odškodnění. Pokud by taková perspektiva neexistovala, nebylo by možné trvat na povinnosti jednotlivce taková omezení v rámci trestního stíhání snášet. Tato záruka musí být dána i v případě, jestliže je pro poškozenou osobu výše újmy či příčinná souvislost problematicky prokazatelná.“ Přitom Ústavní soud s odkazem na náleze ze dne 14. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, svůj závěr založil na následující úvaze: „V případě stěžovatele tento sice dokončil své mandáty (jako xxx a jako xxx), ale vzápětí reagovala sama strana tím, že stěžovatele již nepostavila na kandidátku, což vede ke zvyšování politické kultury nepochybně rovněž. Tu je proto nutno odmítnout názor městského soudu o povinnosti politické strany ctít presumpci neviny. Rovněž nelze souhlasit s názorem obecných soudů, že k ukončení politické kariéry stěžovatele došlo nikoliv v důsledku trestního stíhání, ale v příčinné souvislosti s propadem volebních preferencí politické strany. V tomto je naopak třeba přitakat stěžovateli, že nebýt trestního stíhání, tak by s velmi vysokou pravděpodobností jeho politická kariéra pokračovala i nadále. Úvahy soudů o tom, že s největší pravděpodobností by stěžovatel nebyl zvolen do Senátu Parlamentu ČR, a to i v případě, že by k jeho trestnímu stíhání nedošlo, jsou čistě spekulativní. Podstatnou okolností totiž nebyl propad preferencí určitého politického subjektu, ale, jak stěžovatel tvrdil, skutečnost, že naprosto ztratil šanci se o získání mandátu vůbec ucházet, zapojit se do volebního klání a usilovat o získání mandátu. Snažit se o to jako nezávislý kandidát nebo v rámci jiné politické strany, jak navrhlo Ministerstvo spravedlnosti ve svém shora citovaném vyjádření, by zjevně bylo, vzhledem ke zničené pověsti stěžovatele, rovněž předem odsouzeno k neúspěchu. K ukončení veřejné činnosti stěžovatele tak došlo jednoznačně v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, přičemž jeho návrat do politického života byl tak de facto znemožněn. Žádný jiný důvod, např. zdravotní nebo rodinný, tu nebyl a ani ho nikdo netvrdil.“ V nálezu Ústavní soud dále uvedl, že „[n]epředepisuje obecným soudům pro daný případ použití nějaké právní doktríny, ani teorie tzv. ‚ztráty šance‘, jak navrhuje stěžovatel. Rovněž netvrdí, že se stěžovateli musí dostat odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši, jakou požaduje. Zastává však názor, že obecné soudy pochybily, když dostatečně nezohlednily konkrétní charakter veřejné činnosti stěžovatele ve spojení s účelem garance práva na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci, jelikož nahlížely příliš úzce na otázku příčinné souvislosti a faktickou nemožnost stěžovatele prokázat přesnou výši finanční

újm v důsledku nezákonného trestního stíhání. Ústavní soud již mj. uvedl (usnesení sp. zn. III. ÚS 3079/13), že okolnostmi rozhodnými pro vznik újmy hodné peněžitého odškodnění mohou být např. způsob vedení řízení, procesní taktika jeho účastníků, ale i jejich individuální charakterové rysy či životní zkušenosti. Ústavní soud v této souvislosti konstatuje, že nelze podceňovat nemajetkovou újmu, spočívající např. v pocitech úzkosti, nejistoty, ve ztížení společenského postavení či v poškození dobrého jména, způsobenou vedením trestního řízení proti člověku dosud netrestanému a zastávajícímu významnou společenskou veřejnou funkci. V projednávané věci bylo rozhodující, že se nepotvrdilo původní podezření orgánů činných v trestním řízení, že stěžovatel spáchal trestný čin, kvůli němuž se stal účastníkem trestního řízení. Není tedy sporu o tom, že by náhrada stěžovateli nenáležela, otázkou jen zůstává, v jaké výši by mu tato náhrada měla být přiznána. Z toho důvodu se budou obecné soudy věcí znovu zabývat. Jak obdobně vyslovil Ústavní soud ve věci sp. zn. I. ÚS 922/18 „požadavky kladené soudy na prokázání ušlého zisku musí být přiměřené konkrétní činnosti konkrétního poškozeného“. Nelze vystačit s jedním nebo několika judikáty Nejvyššího soudu na všechny případy, které život přináší. Obecné soudy jsou povinny posuzovat podobné případy důsledně a individualizovaně, na základě řádně zjištěného skutkového stavu tak, aby rozsah odškodnění zásadně co nejvíce odpovídal způsobené újmě a nikoliv hodnotit jednotlivé články řetězu jen a pouze z formálního hlediska, aniž by se přihlíželo k materiální podstatě věci. Nemohou postupovat paušálně a mechanicky bez přihlídnutí k okolnostem konkrétního případu a zájmům konkrétní posuzované osoby, nebo odkazovat na nepoužitelné statistické údaje (když data, umožňující srovnání s jinými obdobnými případy nebyla v potřebné míře k dispozici), jako se stalo v daném případě ... Obecné soudy musí znovu odpovědně zvážit veškeré klíčové okolnosti tohoto mimořádného případu a rozhodnout.“

19. V návaznosti na shora uvedené závěr Ústavního soudu odvolací soud uzavřel, že nelze žalobci klást k tíži, že jednal v souladu s politickou kulturou, pokud s ohledem na jeho trestní stíhání ve smyslu stanov a morálního kodexu politického hnutí, jehož byl v rozhodném období členem, rezignoval na svou kandidaturu v krajských volbách v roce xxx, ve kterých by byl s vysokou pravděpodobností zvolen krajským zastupitelem, čímž by mu při běžném chodu událostí v rozhodném období vznikl nárok na odměnu v celkové výši 276 282 Kč, jež mu však v důsledku jeho odstoupení z kandidátky ušla. Dle názoru odvolacího soudu pak byla nepřipadná námitka žalované, že si žalobce v rozhodném období zajistil jiný náhradní příjem a že by mu tak měl být případně odečten od jím tvrzené škody, neboť shodně se žalobcem vyšel z názoru, že funkce neuvolněného krajského zastupitele není k funkci poslance alternativní, nýbrž paralelní, resp. jak uzavřel soud prvního stupně, žalobce mohl mít vedle svých příjmů i příjmy z výkonu funkce zastupitele.
20. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. podle 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen, pouze bylo upřesněno jeho znění ohledně zákonné výše úroku z prodlení a období, za které byl přiznán.
21. Soud prvního stupně v tomto případě s ohledem na výsledek řízení správně rozhodl o povinnosti žalované k náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., odvolací soud však zcela nesouhlasil se stanovením výše těchto nákladů.
22. V daném případě odvolací soud s ohledem na obsah písemných podání právního zástupce žalobce založených ve spisu a průběh řízení jako úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právního tarifu (advokátního tarifu), dále jen „AT“, důvodně a účelně učiněné posoudil tyto úkony, u kterých s ohledem na předmět žaloby sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 6. AT činila 9 420 Kč:

- převzetí a příprava zastoupení na základě plné moci ze dne 25. 8. 2022 podle § 11 odst. 1 písm. a) AT;
- sepis žaloby ze dne 29. 8. 2022 podle § 11 odst. 1 písm. d) AT;
- účast na jednání soudu prvního stupně dne 17. 1. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;
- vyjádření ze dne 23. 2. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. d) AT;
- účast na jednání soudu prvního stupně dne 14. 3. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;
- odvolání ze dne 5. 5. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. k) AT;
- účast na jednání odvolacího soudu dne 25. 10. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;
- písemný závěrečný návrh ze dne 3. 11. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. d) AT;
- účast na jednání soudu prvního stupně dne 22. 2. 2024 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;

za celkem 9 úkonů odměna ve výši 84 780 Kč.

S ohledem na shora uvedených 9 úkonů právní služby náleželo advokátovi 9 režijních paušálů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT, celkem pak 2 700 Kč.

Náklady za právní zastoupení tak činily 87 480 Kč, po připočtení zaplaceného soudního poplatku ze žaloby ve výši 2 000 Kč pak celkové náklady řízení činily 89 480 Kč.

23. Uplatnění žalobcova nároku ze dne 16. 3. 2021 u žalované podle § 14 OdpŠk není předžalobní kvalifikovanou výzvou ve smyslu § 142a o. s. ř. a § 11 odst. 1 písm. d) AT, a to s ohledem na znění § 31 odst. 4 OdpŠk, podle kterého poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu, a proto náhradu za tento úkon odvolací soud žalobci nepřiznal.
24. Z výše uvedených důvodů s přihlédnutím k tomu, že nebyly dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, odvolací soud podle § 167 odst. 2 ve spojení s § 220 odst. 1 písm. a) za použití § 221a o. s. ř. výrok II o náhradě nákladů řízení změnil jen co do výše nákladů řízení a ve zbývající části ohledně splatnosti a platebního místa jej jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
25. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení právní zástupce žalobce důvodně a účelně učinil tyto úkony právní služby, u kterých s ohledem na předmět odvolání sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 6. AT činila 9 420 Kč:
 - vyjádření k odvolání žalované ze dne 11. 6. 2024 podle § 11 odst. 1 písm. k) AT;
 - účast na jednání odvolacího soudu dne 19. 6. 2024 podle § 11 odst. 1 písm. g) AT;za celkem 2 úkony odměna ve výši 18 840 Kč.

S ohledem na shora uvedené 2 úkony právní služby náležely advokátovi 2 režijní paušály ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT, celkem pak 600 Kč.

Náklady za právní zastoupení tak činily celkem 19 440 Kč.

26. Ve smyslu § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. odvolací soud určil patnácti denní lhůtu ke splnění povinnosti s ohledem na nezbytné administrativní úkony na straně žalované spojené s řádným splněním její povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Praha 19. června 2024

Mgr. Michael Nippert v. r.
předsedkyně senátu